

Deuntzer: Det første Indtryk, man faar ved en løselig Gennemlæsning af denne Samling Overenskomster, der ere meget forskellige af Indhold, er det, at de ere desto mere vidtgaende, jo længere borte de fremmede Stater ligge fra os, og at deres Indholds Betydning aftager, jo nærmere de komme os. Det er noget, man ikke bør undres over, thi det er rimeligt nok, at man bevæger sig med Forsigtighed paa dette Omraade, og er varsom, jo mere det maa antages, at Traktaten vil faa praktisk Betydning, og den faar naturligvis større praktisk Betydning, naar Berøringen mellem de to Lande er intim, end naar den er mindre intim. Dette beror igen for en stor Del paa Afstanden.

Naar jeg betragter de enkelte Traktater, hæver den med Italien sig vidt frem udover de andre. Det er en Traktat, som i fuldeste Maal gaar ud fra det, som maa være Idealet, at alle Stridigheder skulle underkastes Voldgift, naar den ene af Parterne begærer det, og Stridighederne ikke kunne afgøres ad diplomatisk Vej. Dette gode Princip, hvori denne Traktat bunder, er, saa vidt jeg kan skønne, heller ikke fornindsket i nogen Grad ved de forskellige Afvigelser, som ganske vist findes fra Traktaten mellem Danmark og Holland, som hvilede paa det samme Princip. Jeg skal ikke gaa videre ind herpaa. Jeg havde egentlig ikke i Sinde at omtale det, men len ærede sidste Taler giver mig Lejlighed til nogle faa Bemærkninger.

For det første kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) i, at det er en Mangel ved den italienske Traktat, at den ikke er aaben. Det, at en Traktat er aaben og tillader fremmele Magter at slutte sig til den, har ikke synderlig Betydning. Det vil praktisk vise sig at enhver Stat i Stedet for at slutte sig til en bestaaende Traktat, snarere vil aave sin egen, og det tager sig nationalt og internationalt bedre ud. Jeg finder derfor aldeles ikke, at dette er en Mangel ved den italienske Traktat, jeg betragter det som en ligegyldig Ting.

Jeg kan paa den anden Side lige saa lidt være enig med den foregaaende Taler, naar han finder, at det er et stort Fortrin, at der her mangler, hvad der staar i Hagerkonventionen, og som ogsaa er optaget i den nederlandske Traktat, nemlig det, omkaldes „Voldgiftsantagelse“, paa Latin *compromissum*. Man bruger ogsaa underden i danske juridiske Bøger Udtrykket „*compromis*“. Der menes dermed en Aftæ for hvert enkelt Tilfælde,

hvor der fikseres et Stridsemne og tillige fastsættes de processuelle Bestemmelser, der maatte være Trang til. Dette findes ikke i den italienske Traktat, og dermed har man ment, at man kom Tvungen til Voldgift noget nærmere. Men det er ingenlunde Tilfældet. Naar nogen uretmæssig vil unddrage sig Forpligtelsen efter Traktaten, kan han sagtens finde noget ganske uretfærdigt, han uberettiget kan skyde sig ind under, og det samme gælder den italienske Traktat. Hvis en af Magterne vil unddrage sig Traktaten, er det meget nemt. Det er ikke nødvendigt dertil, at der skal være et Kompromis eller Voldgiftsantagelse, man kan ligefrem skyde sig ind under det, som staar i den italienske Traktat, at der altid skal foreligge en bestemt formuleret Fordring. Hvis derfor en af Deltagerne uretfærdigt vil unddrage sig Traktaten, gør han det derved, at han ikke vil afgive en bestemt formuleret Fordring. Der er altsaa derved intet vundet og intet tabt. Jeg anser det i Grunden for en ligegyldig Ting, for en af disse formelle Bestemmelser, som falder i nogles Smag, men ikke i andres, som hverken gør Traktaten bedre eller daarligere.

Jeg vil her henlede Opmærksomheden paa Artikel 3 i den italienske Traktat, hvor der staar en Bestemmelse, som næsten forudsætter, at man alligevel maa have Voldgiftsantagelse. Der staar nemlig: „Den i foranstaaende Artikel forudsatte Voldgiftsantagelse skal fastsætte en Frist, inden hvis Udløb Udvekslingen af de Indlæg og Dokumenter, der have Hensyn til Stridens Genstand, skal finde Sted mellem de to Parter.“ Man kunde dog ikke, naar en saadan Voldgiftsantagelse manglede, give en Frist for dette. Det høje Ting vil let se, at dette er en Bestemmelse, som ikke i Virkeligheden har noget at sige, som kan være der eller ikke være der, men jeg tror ikke, at den gør Traktaten bedre.

Jeg maa sige, at det eneste Punkt, hvor jeg finder noget at kritisere i den italienske Traktat, findes i Artikel 4. Ærede Medlemmer ville erindre, at der i den hollandske Traktat som i de fleste af disse Traktater med Undtagelse af dem, der ere sluttede med England og Frankrig, er kommet en efter min Mening særdeles god Bestemmelse ind. Jeg hører, at den bliver kaldt den danske Bestemmelse, hvad jeg anser for en stor Kompliment til Danmark, hvis den virkelig er af dansk Oprindelse, hvad jeg tror, den er. Denne Bestemmelse gaar ud paa, at der ikke tillades Voldgift paa saadanne Punkter, hvor de respektive